

centrale, at den Mand, der lukkes ind i Cellens mørke Hul, ikke unddrages Beskyttelse af en anden Mand, der tager hans Parti og sørger for hans Tary udenfor, medens han selv er lukket inde i Cellen. Dette centrale maa hævdes, saa kunne de Herrer indskrænke Defensors Raadighed saa langt, at der ikke gøres en Smule Brud paa Maskineriet.

Hvad Appellen til Højesteret angaar, da er den lige saa vigtig for mig nu som før, men naar det gaar saadan med de mindre Ting, hvorledes skulde det saa kunne tænkes, at man skulde kunne føre de større Ting igennem? Dette Spørgsmaal vil jeg derfor ikke udtale mig om.

Men der er Stabssergenten i Appelretten; ham slipper jeg ikke. Han kommer ganske sikkert ind i Appelretten. Det er noget, som Nutiden fordrer, og som vi slet ikke kunne komme udenom. Naar den Tanke er rejst, at Stabssergenten skal ind i Appelretten, kommer han der ogsaa. Og hvad er det, der er indvendt fra Ministerens Side mod at have en Stabssergent i Appelretten? At det var Meningen at skabe en stabil Appelret, og nu vil det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds den ene Dag have en Stabssergent, den anden Dag en Baadsmand; hvorfor ikke en Kanoner eller en Overminør! Ja, jeg vil gerne have dem alle sammen, men jeg er ikke inde i Terminologien. Naar jeg siger en Stabssergent og en Overbaadsmand, tror jeg paa en Prik at have truffet Underofficerernes Spidser til Søs og til Lands. Har jeg ikke gjort det, saa vil den højtærede Minister jo meget let kunne rette mig, og det vil jeg være ham taknemlig for. Men mit Forslag betyder ikke, at jeg ikke vil gøre Appelretten stabil. Den er lige saa stabil paa min Maade som paa den Maade, Ministeren vil have. Naar der skal dømmes i Sager vedrørende Hæren, saa bestaar Retten af civile Dommere og af Landofficerer, og naar man skal paakende Sager angaaende Flaaden, saa bestaar den af Flaadeofficerer og civile Dommere. Nu vil jeg have en af Officererne, henholdsvis en Sø- og en Landofficer, erstattet med den øverste blandt Underofficererne, henholdsvis til Søs og til Lands; denne bliver lige saa fast udnævnt Medlem af Appelretten som henholdsvis Kommandøren eller Obersten, og han har at træde til den Dag, en menig eller et Medlem af Underklassen er under Anklage for Appelretten. En eneste Indvending mod hans Sæde i Appelretten har

jeg ikke hørt. Der er ikke blevet indvendt, at han ikke er sagkyndig paa de landmilitære eller maritime Sagers Omraade. Tværtimod, det ærede Medlem for Frederiksværk (Parkov), der selv er Militær, fremhævede, at Stabssergenterne have megen Kundskab om alle militære Detailler, om Kasernelivet m. m. Det ærede Medlem sagde, at han og Officererne i det hele satte den største Pris paa Underofficererne. Ja, det er Ord. Hvis virkelig de Herrer sætte stor Pris paa Underofficererne, saa giv Underofficererne denne Favør, som de alle meget ønske og lad os faa Stabssergenten op i Appelretten!

Den højtærede Minister sagde, at jeg havde sagt smukke Ord om Stabssergenterne, og at han vilde være i Stand til at sige nok saa smukke, ja maaske endnu smukkere Ord om dem. Ja, det tvivler jeg ikke om, men det er jo slet ikke Ord, der er Tale om. Der er den Forskel mellem Ministeren og mig, at jeg vil vise i Gerning, hvor højt jeg sætter Stabssergenterne, jeg vil tage dem og sætte dem lige lukt ind i Appelretten og gøre dem til Generalens Ligemænd som Dommere. Men det ærede Medlem for Frederiksværk og den højtærede Minister ville sige smukke Ord om dem. Lad os nu sammenkalde Stabssergenterne og spørge dem: Ville I have smukke Ord eller ville I være Appelraader? Jeg tror, de ville foretrække det sidste.

Den højtærede Minister kom, jeg havde nær sagt, for Skade, til sidst at gøre den Bemærkning, at jeg svævede i en Fejltagelse, naar jeg mente, at den højtærede Forsvarsminister skulde skride til Afskedigelse af sin Generalauditor, hvis denne ikke vilde være med til at fremme Reformer i moderne Skikkelse. Ja, det har jeg altid troet, han vilde gøre, og det vilde jeg naturligvis gøre, hvis jeg var Forsvarsminister, thi hvorledes skulde jeg regere og administrere et Land, naar mine underordnede bleve de overordnede og hindrede ethvert Fremskridt, for at alt kunde gaa i den gamle Slendrian. Men maaske har man heri Nøglen til Forstaaelsen af hele den Mekanisme, vi ere i.

Martin Madsen Halsted: Jeg kan være tilfreds med de Bemærkninger, der ere gjorte overfor min Paatale af de omtalte Sætninger i Betænkningen. Den højtærede Minister og det ærede Medlem for Højrup (Deuntzer) ere jo enige med mig om, at selve Loven ikke er forandret,